

J.N. Darby

Christus, de trouwe Getuige

*'En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God,
en Jezus Christus, Die U hebt gezonden'.*

Johannes 17:3

Iemand die onder de wet leeft, staat in een bepaald opzicht vóór God, want alles hangt af van zijn verantwoordelijkheid. De mens is de handelende persoon. Dat zien we in de hof van Eden. Niet alleen hing het eigen genot van Adam af van de toestand waarin hij verkeerde, maar ook de voortdurende vreugde van de Schepper in het werk van Zijn handen hing af van de gehoorzaamheid van Adam. Onder de wet van Mozes was dit hetzelfde: zowel het wonen van Israël in Kanaän, als het wonen van de Heere te midden van Zijn land en volk onder het eerste verbond, hing af van het antwoord op de vraag: Zal Israël gehoorzamen?

Onder de genade is het heel anders. God heeft de eerste plaats, en de zegen van de zondaar hangt van Hem af en van Zijn trouw. God handelt, Hij geeft en de mens ontvangt. En zo moet het ook zijn. Dat geeft een morele schoonheid aan de dingen en plaatst die in hun ware betrekking tot elkaar. Het laat het welbehagen en de heerlijkheid van God zien in de dingen vóór Hem en onder Zijn gezag. Het verhoogt en verzekert het geluk van het schepsel. Dit onderscheid toont ons God ook in twee verschillende karakters: een *Rechter* en een *Getuige*. De wet maakt God tot *Rechter*, want Hij moet erover waken dat iemand die met Hem in betrekking staat, zoals onder de wet, zijn plaats bewaart en zijn plicht doet. Maar het evangelie maakt Hem tot een *Getuige*. Hij moet in genade openbaren Wie Hij is, en dat ongeacht alles wat de mens is. De wet maakt van de mens het onderwerp, in het evangelie is God de Hoofdpersoon. Dat is groter en rijker! Het is geen eer om de Rechter van de mens te zijn, maar het is wel een eer om Gods Getuige te zijn.

Dit is het karakter dat de Heer Jezus vanaf het begin aanneemt in het Johannes-evangelie, en Hij behoudt het tot aan het einde. Hij is de waarachtige Getuige. Hij is in Mattheüs in zekere zin de Rechter, want daar komt Hij de toestand van Israël bezien. Was Israël in staat Hem aan te nemen en het Israël van God te worden? Zo'n dienst, vergelijkbaar met die van de wet, maakte van de Heer een Rechter. Want de toestand van Israël moest antwoord geven op de vraag: Zou de band tussen de Heere en Zijn volk gehandhaafd of verbroken worden?

In het Johannes-evangelie is het anders. De ontrouw van Israël wordt vastgesteld vanaf het begin. *'Hij kwam tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen'* (Joh. 1:11). En vanaf dat ogenblik is de Heer Jezus een Getuige. Doordat de mens heeft gefaald in zijn verantwoordelijkheid, staat God op de eerste plaats bij de uitoefening van de genade, bij de openbaring van Zichzelf en van Zijn heil voor zondaars. Dat is de reden waarom Christus van het begin af *'het Woord'* wordt genoemd, omdat Hij een Getuige is, Die God de Vader openbaart.

Andere evangelisten en ook God Zelf, noemen Hem *'de Zoon'*, dat is Zijn persoonlijke titel. Alleen Johannes noemt Hem *'het Woord'*, en dat is Zijn voornaamste titel in dit evangelie. Als wij de Heer Jezus als Getuige beschouwen, moeten wij naar het karakter van Zijn getuigenis kijken. Wij zien dan dat Hij over God spreekt en van God getuigt op een manier, die geschikt is voor de zondaars tot wie Hij Zich richt. Zodat we even verder lezen dat Hij niet alleen het Woord is, dat vlees geworden is en onder ons heeft gewoond; maar dat Hij het Woord is *'vol van genade en waarheid'* (Joh. 1:14). Vol van waarheid, omdat het God openbaart; vol van genade omdat dit zo noodzakelijk is voor zondaars. Wat een eenvoud!

Daarom worden in dit hele evangelie alleen maar verloren zondaars tot de Heer gebracht. Dat laat ons zien Wie Hij is in dit evangelie: een Getuige van God of van de Vader, tegenover zondaars. Hij wil geen Rechter zijn. Hij wil geen Koning zijn, maar een Getuige en dat in een gevallen wereld. Dat blijkt ook heel duidelijk in Johannes 8. De Schriftgeleerden en de farizeeën wilden van Hem een Rechter maken. Zij wilden Hem graag op de berg Sinaï plaatsen (vs. 5), maar daar had Hij niets te zoeken. Hij weigerde dit in een veelzeggend stilzwijgen en een verheven eenvoud. Hij schreef op de grond, alsof Hij hen niet hoorde. Hij was uit de hemel neergedaald in genade, en kon niet gaan zitten op de vurige berg. Maar terwijl Hij weigerde als Rechter op te treden, openbaarde Hij Zich wel als Getuige. Toen Hij Zich oprichtte, zei Hij: *'Ik ben het Licht van de wereld'* (vs. 12). Zijn taak bestond in het terugbrengen van het licht, God terug te brengen in de wereld. Licht in een wereld, die door de leugen van de slang in duisternis verkeerde en God had verloren.

Maar wie Christus volgt, zal geenszins in de duisternis wandelen en zal het licht van het leven hebben. De Getuige van God is Hij, Die zondaars levend maakt. Daarom, zoals Hijzelf ook zegt, stemde Hij erin toe 'verhoogd' te worden zoals eertijds de koperen slang. Hij was bereid het Slachtoffer te worden op het altaar (het was de enige manier), opdat het leven kon worden aangebracht in gerechtigheid door dood en verzoening. En nog meer. Hij zegt dat de zondaar die deze Getuige en Zijn getuigenis aanneemt, gered is. Dit alles vinden we in Johannes 8:1-31. Het aannemen van dit getuigenis gebeurt door het geloof. Het geloof is de gehoorzaamheid die elke getuige moet zoeken. Dat is het antwoord op wat de gehoorzaamheid vereist – het geloof in het getuigenis.

In Johannes 18 vinden we de Christus in hetzelfde karakter als Getuige, zoals in het begin. Hij is altijd de Getuige van de waarheid. *'Pilatus dan zei tot Hem: Bent U dus toch een Koning? Jezus antwoordde: U zegt het, Ik ben een Koning. Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik van de waarheid zou getuigen. Ieder die uit de waarheid is, hoort naar Mijn stem'* (vs. 37). De Heer erkende dat Hij Koning was; en die verklaring bevat de gedachte dat de dag zal komen waarin Hij Zijn rijk zal vestigen en Zijn regering zal uitoefenen. Maar tegenover Pilatus antwoordde Hij eenvoudig dat het voor dit moment Zijn taak was getuigenis te geven van de waarheid. Hij weigerde eerst als Rechter op te treden, en wil nu evenmin Koning zijn. Dit is alleen maar om een Getuige voor God te zijn, in een wereld van verloren zondaars. Hij zei tegen Pilatus dat dit nu Zijn taak was. Hij was in de wereld gekomen, om getuigenis van de waarheid te geven. Het hele evangelie door, van begin tot het eind, zien wij dat Hij daarin trouw is geweest. Wij weten dat Hij in deze tijd van genade nog doorgaat met Zijn werk van liefde en barmhartigheid, opdat *'ieder die uit de waarheid is'* (d.w.z. door genade God toebehoort) naar Zijn stem hoort. Hoe eenvoudig, groot, en vol van genade is dat allemaal.

Het ogenblik is nabij dat de Heer als Rechter deze boze wereld zal reinigen tot Zijn eer. Dan zal Hij ook in Zijn heerlijkheid als Koning regeren in gerechtigheid, in een herstelde wereld. Maar een nog schitterender heerlijkheid en een nog diepere vrede, is het onderwerp van Zijn getuigenis in de huidige tijd. Het is het getuigenis van de genade en van het heil van God in een wereld van zondaars. Dit stelt de waarheid van God tegenover de leugen van de oude slang, en de liefde van God tegenover de beschuldiging van de satan.

Aangezien de Heer Jezus is gesteld tot Getuige, moeten wij Hem wel leren kennen. De vrucht van die kennis is het *leven*. Hij zegt: *'Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus Die U gezonden hebt'*. En ik wil hieraan toevoegen dat deze kennis, die het eeuwige leven is, op bijzondere

wijze is geopenbaard: namelijk in die gevallen waar de overtuigde (tot erkenning gekomen) zondaar of de teruggebrachte gelovige in staat is – ondanks de overtuiging van zonde of de vermaning – in de tegenwoordigheid van God te *blijven*. Ditzelfde evangelie geeft ons daarvan enkele voorbeelden. Dit is eenvoudig te begrijpen, want de verwijdering van God betekent de dood. Maar Zijn tegenwoordigheid is het leven. Als iemand bij God kan blijven, ondanks dat hij overtuigd is van zonde (dus gevonden te zijn, nadat hij heeft gezondigd), heeft hij het leven. De kennis van God in Christus, Die Hij heeft gezonden om ons te redden, is de enige ware kennis. God geeft aan de zondaar of aan de gelovige de bekwaamheid, de kracht om de goddelijke tegenwoordigheid te verdragen.

De Samaritaanse vrouw uit Johannes 4 en de zondares uit Johannes 8 zijn voorbeelden hiervan. Zij werden beiden helemaal ‘doorgelicht’, maar verlaten de Heer niet voordat alles bij hen volmaakt in orde is. Adam in Genesis 3 en Jozua in Zacharia 3 zijn illustraties van dezelfde waarheid. Ik wil eraan toevoegen dat de verloren zoon in de gelijkenis ertoe gebracht werd dezelfde ervaring te hebben. Ieder van hen, hoewel verloren, en ontdekt aan zichzelf (zonder een weerwoord tot hun verdediging), bleef in de goddelijke tegenwoordigheid, het domein van het leven. Adam had zich kunnen blijven verbergen; de veroordeelde zondares had kunnen weggaan, achter haar beschuldigers aan. Maar hoewel schuldig, *bleven* zij – zoals allen die hetzelfde geloof hebben. Dat was het leven, de kennis van God in Christus. Ja, het is het *eeuwige* leven. De wet *houden* zou het leven zijn; maar het zou leven zijn voor één dag. Dit leven zou opnieuw verkregen moeten worden door gehoorzaamheid, elke dag weer opnieuw. De wet zou elk ogenblik geëerd moeten worden. Daarom wordt er nooit gezegd dat de wet het *eeuwige* leven geeft. Maar de ware kennis van God, die zondaars terugbrengt in Zijn tegenwoordigheid, *is* het eeuwige leven. Het komt van Hem Die het eeuwige leven in Zichzelf heeft en het ons heeft gegeven, nadat Hij de dood heeft tenietgedaan en de zonde heeft weggenomen (de bron en het beginsel van de dood).

Naast die gevallen van overtuigde zondaars hebben wij de gevallen van herstelde gelovigen, die de morele kracht hebben in de tegenwoordigheid van God te blijven. Die bekwaamheid is de *polsslag* van dit leven dat zij al bezitten. Voor de verloren zondaar is de bekwaamheid in diezelfde tegenwoordigheid te blijven staan het eerste symptoom van leven. Jakob, David en Petrus zijn voorbeelden van herstelde gelovigen.

Jakob wordt ernstig berispt in Genesis 32, toen de Heere met hem worstelde. Maar hij hield zich goed, zelfs toen in de loop van de strijd zijn heupgewricht werd ontwricht. Dat getuigt van een geloof en een moed, die alleen kan voortkomen uit de kostbare en rijke kennis van God. Jakob hield vol, zelfs toen de Heere tegen hem

zei: *'Laat Mij gaan, want de dageraad is gekomen'* (vs. 26). Het is heel mooi en de Heere verheugt zich erover. Hij geeft Jakob een zegen, een erenaam en ook vreugde in de Geest.

Wat David betreft, hij had vreselijk gefaald toen hij naar de Filistijnen ging. De Heere moest hem ernstig berispen, toen Hij toeliet dat de vijand zijn stad Ziklag sloeg en die verbrandde (1 Sam. 30). Maar David kende ondanks alles de Heere op intieme wijze, Hem in Wie hij geloofd had. Het was ruim voldoende om een mens te ontmoedigen, maar David hield vol. *'David sterkte zich in de HEERE, zijn God'* zo lezen wij in vers 6. En het was net zoals bij Jakob het kostbare geloof, het geloof dat iemand alleen bezit die God echt kent. En God erkent dit geloof. Hij gaf David de overwinning en liet hem alles terugkrijgen wat hij verloren had. Hij kreeg een zodanig grote buit, dat hij geschenken kon geven aan alle steden van zijn land. Door deze nieuwe eer kon hij de smaad vergeten waarmee hij zijn naam had bezoedeld, door naar de onbesnedenen te gaan. Wat een rijkdom van Gods genade! Wat een schoonheid van het geloof, dat de werking is van Gods Geest in de heiligen!

Petrus in het Johannes-evangelie is ook een van de herstelde heiligen. Hij had gezondigd en had de Meester met een eed verloochend. Maar hij kende Hem, tegenover Wie hij zo ernstig had gefaald, en deze kennis stelde hem in staat het geloof te tonen dat hem handhaafde in Zijn tegenwoordigheid. En zodra hij hoorde van Johannes dat de Meester op de oever stond, wierp Petrus zich in de zee om naar Hem toe te gaan. Was dat niet de impuls van het nieuwe leven, dat deze heilige bezat door de kennis van God in Christus Jezus?

Ik zou liever willen zeggen: met hoeveel kracht voelen wij deze polsslag slaan? En met wat een genade erkende Hij, Die de bron van het leven is, opnieuw dit leven bij Petrus – net zoals eerder bij Jakob en David. De Heer bereidde een middagmaal op de oever, en zat daar met Petrus en de andere discipelen. Toen werd Petrus helemaal hersteld; en hij werd ook bekleed met kracht, om hem te dragen door alle verzoeken heen (zelfs grotere dan die waaraan hij bezweken was). En nog meer: hij werd geleid op de weg van de hemelse heerlijkheid door de Meester te volgen. Dat alles moest voor altijd het zelfverwijt en de schaamte wegnemen, die hij op zich had geladen. Net zoals de overwinning, de buit en de geschenken, David en zijn familie en volk het ontorende verblijf onder de onbesnedenen hadden doen vergeten.

Wat een levendige verhalen! De ervaringen van de overtuigde zondaars en herstelde gelovigen, die ondanks hun schande een schuilplaats vonden in Gods tegenwoordigheid, zijn er ook nu nog. Het eeuwige leven is er nog steeds voor de zondaar die de kennis van God in Christus aanneemt – die hem in staat stelt en het

recht geeft zijn plaats in te nemen in de tegenwoordigheid van God. Want we moeten steeds bedenken: die tegenwoordigheid is het *leven*. De Zoon, Die in de schoot van de Vader is, is de Getuige van God in deze wereld. Zondaars die door het geloof het getuigenis aannemen, dat Hij is overgeleverd voor hun zonden en is opgewekt tot hun rechtvaardiging, hebben het eeuwige leven. Dit is het eeuwige leven, dat wij Hem kennen Die gezegd heeft: *'Ik ben... de Levende; en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheid'* (Openb. 1:18).

Bron: Le Messenger Evangélique 1967-159; Titel: Christ, un témoin. Traduit de l'Anglais

